

Между лошитѣ работи нека спомена и нѣкои добри, които вършихме въ прекарване свободното време. Начело съ ефрейтора Петровъ отъ Сливенъ, нѣколко души често посещавахме градското читалище за да четемъ и се срѣщаме съ интеллигентни граждани. Ние двама съ ефрейтора Георги Тодоровъ по нѣкога размишлявахме и фантазирахме, че войната единъ день ще се свърши, България ще бжде освободена и като така, ще се сформирава българска войска, за която ще сж нужни офицери, а за тази целъ не ще закѣснѣе да се отвори и военно училище. Това ни накара да потърсимъ нѣкои учебници и да намѣримъ време за занимание за да си припомнимъ нѣкои забравени работи и се подготвимъ за постъпване въ бждещото българско военно училище. Азъ като ходихъ при брата си въ кжщата на Д-ръ Беронъ, поискахъ и занесохъ една алгебра и една геометрия, по които започнахме да се занимаваме. Въ празниченъ день другаритѣ ни отиваха изъ градътъ, а ние двамата намирахме това време за най-сгодно и четѣхме. Дохождаха при насъ рускитѣ подофицери, които ни укоряваха защо не отидемъ да се разходимъ, а се занимаваме съ такива безполезни работи. Само отдѣлѣония ми началникъ Бабенко допушаше, че е възможно това, което ние се стремѣхме да постигнемъ и което впоследствие действително постигнахме. и

Следъ като рускитѣ войски преминаха втори пжтъ Балкана, бѣжанцитѣ старозагорчени, безъ да гледатъ на много студеното време (декемврий и януарий) започнаха масово да се завръщатъ, ако и да бѣха се научили, че почти цѣлия градъ е опожаренъ и не ще има кжде да се подслонятъ въ това студено време. До толкова бѣха страдали, до толкова бѣше имъ дотегнало скитането по чуждитѣ мѣста, че родното, макаръ и разорено, ги привличаше съ неимовѣрна сила. Казахъ по-рано, че въ Търново сме само двамата братя, а съ останалитѣ наши домашни не знаехме какво е станало. Азъ не можахъ да се въздържа и поискахъ отпускъ за да отида и видя какво е станало съ родния ми градъ и да науча нѣщо за близкитѣ си.

Презъ януарий 1878 г. азъ пжтувахъ отъ Търново, презъ Дрѣново, Габрово, Шипка и Казанлъкъ за Стара-Загора. По цѣлия пжтъ бѣше пълно съ завръщащи се бѣжанци отъ старозагорско, отъ всички възрасти, повечето пешкомъ. Съ едно познато на мене семейство (Генчо Нихтяновъ) се искавахме една вечеръ по покрития съ снѣгъ Балканъ отъ ханчетата на Червенъ-брѣгъ, къмъ Св. Никола. Много мжно се вървѣше и близо до самия връхъ се стъмни. Азъ настоявахъ да се спремъ тукъ да преношуваме, като резчистимъ едно мѣсто отъ снѣгътъ и намѣримъ земя, за да накладемъ огънь и сжщевременно да бждемъ въ дълбокото защитени отъ студения вѣтъръ. Другарьтъ ми, възрастенъ и опитенъ